

[Elsa-Merete Ross.]

udtryk for, på hvilke områder og i hvilket omfang de statslige midler inden for kulturområdet skal anvendes, så vi herinde får en større viden om, hvilke ønsker befolkningen over hele landet har.

Gunhild Duø: Som jeg allerede sagde ved første behandling, kan ingen påstå, at teaterproblemerne hermed er løst. Det er de så langtfra, selv om der er tale om forbedringer.

Jeg har derfor haft nogle principielle overvejelser om, hvorvidt man overhovedet kunne stemme for lovforslaget, for der tages jo kun små skridt frem mod den udvidelse af teaterlivet, som er så ønskelig. Hvis man med glæde skulle stemme for disse statstilskud, skulle det være sådan, at teatret virkelig var en selvfølgelig og dagligdags oplevelse for alle i befolkningen, men sådan er det langtfra og bliver det heller ikke med gennemførelsen af denne lov; selv om rammerne er forbedret, mangler der penge til en ordentlig udfyldning af dem.

Skal teatret blive en vedkommende ting for alle, er der nok kun én vej at gå, nemlig via børnene og de unge. Jeg har derfor også haft under overvejelse at stille ændringsforslag netop på disse punkter, men har opgivet det under hensyntagen dels til den ringe chance for at få dem vedtaget, dels til ministerens løfte om et meget hurtigt arbejdende udvalg om børneteateret med deraf følgende lovgivning. Vi er jo i folketingsudvalget blevet klar over, hvor meget der trænges til en kulegravning og koordinering af alle problemerne omkring de mange forskellige former for børneteater, der for tiden skyder op.

Som det vil ses i betænkningen, vil udvalget om børneteateret søge at slutte sit arbejde til januar 1971, så eventuelle nye ordninger kan etableres allerede fra sæsonen 1971-72. Jeg håber meget, at landets økonomiske situation til den tid er sådan, at der virkelig kan sættes effektivt ind, så alle børn jævnlig vil få teateroplevelser gennem hele barndommen. Kun på den måde kan man nedbryde de skel, der i dag eksisterer med hensyn til at gå i teater eller ej. Skulle der stadig være knas med økonomien til den tid, skal jeg tilhviske ministeren, hvor pengene kan hentes, nemlig fra det såkaldte

forsvarsministerium, ud fra den betragtning, at åndeligt forsvar sandsynligvis er det mest effektive forsvar, et land som Danmark overhovedet kan opbygge.

Jeg er sådan set tilfreds med ministerens svar om, at regler om teater for børn i Grønland kan klares administrativt, ligesom jeg også har bemærket mig ministerens velvilje med hensyn til støtte til amatørteaterarbejde i Grønland. Det, der står tilbage, er altså initiativ til, at sådanne ting kommer mere i gang i Grønland. Kan man fra ministeriets side gøre noget her for at finde frem til personer, der kan starte sådanne foretagender? Kunne man eksempelvis sende en konsulent eller to op til Grønland for direkte at sætte ting og sager i gang?

Jeg kan ikke stemme for de af fru Hanne Reintoft stillede ændringsforslag. Angående det første mener jeg, at det er at se spøgelser ved højlys dag, og angående de sidste mener jeg simpelt hen, der prioriteres forkert. Kunne man få regeringen til at ryste op med flere penge, må de efter min mening især bruges til børne- og ungdomsteater, som jeg allerede har sagt, men også til eksperimenterende teaterformer og til turnerende virksomhed, altså til foretagender, som kunne få teatret ud til langt større kredse.

Skønt der altså ikke er penge nok til at udfylde lovens rammer så godt, som jeg gerne havde set, skal vi alligevel stemme for lovforslaget ved tredje behandling i håb om, at der senere vil blive mulighed for at føre en mere effektiv, ekspanderende teaterpolitik her i landet.

Sigsgaard: Generelt kan man sige, at heller ikke med de ændringsforslag, der nu foreligger, lever det, der skal blive den nye teaterlov, op til de visioner, der kommer frem i kulturministeriets betænkning nr. 517 om teaterlivet, selv om der selvfølgelig er tale om en række mindre forbedringer på en del punkter. Der er ikke rigtig noget i loven, der tyder på, at den vil komme til at bryde det, man måske kunne kalde teatervanemønstret. Det vil fortsat være sådan, at de teaterfolk, der ønsker, at teatertilbuddet skal være for de mange, ikke er tilgodeset i loven. Den bygger på de gængse former for institutionsteatre, og det er dem, som re-